

ДИЛЯН БЕНЕВ НЕНОРМАЛНИКЪТ

chitanka.info

Димчо така добре си стоеше замечтано на плажа, без да види откъде се появиха черни облаци и задуха силен вятър, и почна да гърми и вали — което съвсем наруши спокойствието му. Но природата затова е всесилна, за да внушава респект. И със своите аномалии тъй да обърква хората, че същите, колкото и опити да правят да я овладеят с мисълта, че са над нея — винаги да си остават само с бляновете си.

Нали Димчо си беше редови, за миг се примири със ситуацията. Сетне се облече на бърз ход и тръгна с другите от плажа. Гледаше къде по-скоро да се скрие от дъжда и стигна до най-близкото заведение. А там човек до човек. Ала туй никак не го отчая. Щом дори и да бяха човек върху човек, той пак щеше да влезе и да остане. Както и направи. Обаче след половин час нещата се преобърнаха — дъждът спря и слънцето пекна. Чудна работа! Това можеше да го направи само природата. Кое то беше добре дошло за Димчо по-скоро да изсъхне. После с песничката продължи по пътя за вкъщи, когато, искайки да си сложи тъмните очила, неусетно разбра, че тях просто ги няма. Направо беше потресен! В този живот какво ли не бе губил? Само дето не беше изгубил главата си. А сега да вземе да загуби и очилата си! И то на този плаж, където никога нищо не бе губил. Истинска магия! Това го накара бързо да се върне по обратния път до мястото, където бе лежал на плажа. Но уви!... Ни очила, ни подобие на очила. А му стояха толкова хубаво. Както ги бе носил три години, можеше да ги носи поне още толкова, за радост на женските погледи. Явно съдбата му изигра лоша шега. Но погледнато философски, не беше чак толкова лоша, щом някои хора бяха изгубили смисъла си, а други живота си. Значи по-скоро той трябваше да ѝ благодари и цветя да ѝ поднесе — пък и колкото да му беше гадно!

Ала ето че същият се зареди с нова енергия и оптимизъм, сякаш нищо не се е случило, на идващия ден бе отново на плажа. И като седна на друго място — за секунди остана поразен, — видя човек недалеч от себе си с неговите очила на лицето му. Буквално не можеше да повярва! Явно съдбата го бе взела на мушка и тъй го погъделичка по нервите, че този път не издържаха:

— Но господине, това са моите очила!

— Как така вашите?...

— Ами така, моите!

— Че щом са на лицето ми, как да бъдат ваши?

— Точно щото са там, това ги прави не по-малко мои.

— Че то по тази логика всеки може да дойде и да каже, че това са неговите очила.

— Напротив, не може! Защото аз ви говоря от чистотата на моята съвест...

— Че как да разбере, че е чиста?

— Ами тъй като ме гледате, не ви ли изглеждам на честен?

— Външният вид много лъже.

— Но господине, престанете с вашето упорство и ми дайте очилата.

— Не, това няма да стане.

— Вижте какво...

— Не ми викайте, а просто докажете, че са ваши.

— Е, как да го докажа?... Истината е, че вчера, като съм бързал да се облека заради дъжда, те са паднали от джоба на ризата ми и вие след мен сте ги взели.

— Това не е доказателство. Да сте ме зърнали вчера на плажа?...

— Е, не съм...

— Ето виждате ли?

— Да, но аз може да съм ви видял, без да съм ви запомнил. Кой знае къде сте били между хората.

— Тезата ви е напълно неиздържана.

— Но господине, стига сте правили театър! Дайте ми очилата, и толкова.

— Не, няма да ги дам.

— Вие какво искате, да се бием ли?...

— А опитай де!... Най-много да платя на някой да те размаже.

— Или пък да извикам полиция.

— А извикай де!... Най-много да им платя и да съжаляваш, че си ме срещнал.

— Но моля ви от дъното на душата си, дайте ми най-после тези очила и да приключим.

— Не, няма да ги дам.

— За Бога, дайте ги!...

— Не, няма да ги дам.

— За последен път ви моля, дайте ги!...

— Е, добре, вземи ги, твои са и повече не ми досаждай.

— О, Боже!... Какъв свещен момент!... Най-после човек отгоре да си признае вината и да си коригира постъпката. КОЕТО КАТО БЕЗПРЕЦЕДЕНТЕН СЛУЧАЙ ЗА ТОЗИ СВЯТ ТЪЙ МЕ РАЗВЪЛНУВА, че на вас, господине, наистина да ви простя и да ви подаря очилата. Ето, заповядайте.

— О, Господи!... Колко е пълен животът с ненормални хора!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.